

varane

ärkaja

Kaire
Altosaar

*Toimetaja: Heli Hallik
Kujundaja ja küljendaja: Vallo Hallik*

*© Kõik õigused kaitstud
Teose sisu eest vastutab autor*

ISBN: 978-9916-754-60-3

Trükk: Arial Bold OÜ

Pärnu 2025

*Kirjastus Hea Tegu
www.fil.ee*

AEG ON AJATU – IGA PÄEV
ON UUS LOOMINE

SISSEJUHATUS

Olen üks paljudest „sahtliluuletajatest“, kes pikkade heitluste ja kõhkluste läbi on oma luuletusi tasapisi sõandanud avaldama hakata. Minu jaoks sai otsustavaks ajajärguks see ehmatav ja samas ka äratav koroonaaeg. See on kuldne näide, kuidas igas halvas on peidus midagi head. Koroonatõmbas pidurit sellele hullumeelselt tormavale maailmale. Kõik seiskus ja me saime oma oravaratastest välja, mõtted suundusid teistele radadele. Minule sai see ajaks, kui asusin oma luuletustes mingisugustki korda looma ja neid justkui uuesti avastama. Tekkis tunne, et võiksin neid jagada. Tegin facebooki keskkonda oma luulelehe, lugesin videosse esimesed luuletused, et osaleda veebis tegutsema asunud luuleklubis ja see kõik on mulle uskumatult palju rõõmu valmistanud.

Luuleraamatu läbivaks teemaks on inimene kui looja. Usun, et minu luuletused tutvustavad mind kõige ehedamal moel. Loodan, ja olen õnnelik kui need kõnetavad ka teid.

Peale luuletuste on raamatus ka mõned lühijutustused, mis on sündinud sügaval sisekaemuses ja alateadvuse mõõtnatutes avarustes.

Olin jõudnud eluga punkti, kus justkui keerutasin ümber enese leidmata teeotsa, teadmata, kust edasi minna. Kõik oli puntras ja vale.

See polnud enam mina, see maskide kandja ja sobituja. Tõeline mina oli mu enese poolt pagendatud. Kõige hirmsam oli see, et ma ei teadnud sedagi, kuhu ta jätnud olin.

Teadsin, et pean üles leidma väikese tüdruku enese sees, selle, kes teadis minust kõike. Tema käes olid mu teekonnakaart ja kõik kaotatud võtmed. Et eluga edasi minna, et oleks mõtet jätkata, pidin ta leidma. Kusagil minus pidi ta ju veel alles olema.

Süüvisin endasse, õppisin vaikusest vastuseid leidma. See oli keeruline teekond, kuid tasus end ära.

Minu maailm oli justkui tardunud – kummaline seisak, hämarus ... Püüdsin mõista, mida ja kuhu ... Harjusin hämarusega, liikusin edasi ja leidsin end parajast padrikust, kus teeradu polnudki. Vaikus, eluvool oli vaevu aimatav.

Siis märkasid tüdrukut, kes seisis ihuüksi tohutu suure kuuse all. Tal olid lühikesed blondid juuksed ja seljas siniste rukkililledega suvine kleit – see olin mina.

Ma ei teadnud, kuidas tüdrukule läheneda. Vaatasin teda, püüdsin luua silmsidet, kuid tüdruk vaatas minust mööda. Tema silmad olid elutud, nii heledad ja ... ära. See oli südantlõhestav. Seisin kui halvatud,

süda tagus kurgus ja oli nii väikeseks kokku pigistatud, et uskusin end surevat. Liikusin tüdruku poole. Ta ei vaadanud mind, pilk oli tardunud ühte suunda, ta oli liikumatu nagu kuju. Lõpuks söändasin teda puudutada. Õnneks ja kergenduseks ei olnud ta kivikuju. Tüdruk oli siiski elus. Ta meeldis mulle väga. Mul oli valus ja väga kahju, et olin ta sinna metsa üksi jätnud. Puudutasin ta kätt, silitasin juukseid, palusin vabandust, palusin, palusin ... Lõpuks ei olnudki enam tähtis, kas ta ärkab ja kas ta mulle andestab. Ma lihtsalt teadsin, et ei jäta teda enam ilmaski maha, jään koos temaga ja saagu mis saab. Põlvitasin ta ette ja hoidsin teda embuses.

Sellest taas leidmise ajast alates oleme koos. Ta on mulle paljutki meelde tuletanud – kergust, siirust, aga eelkõige seda, et maailm on maagiline ja nii ka kõik inimesed, kui nad on kooskõlas puhtaimaga endas – oma sisemise lapsega.

INGLID TANTSIVAD
PÄIKESETÕUSUS

Hommiku pühadus
inglid tantsivad päikesetõus
puudutavad maad
on ärkamisaeg
mäed sirutavad selgi
metsad raputavad päid
ja veed ringutavad
pikalt ja sügavalt
Sirutan selga
ja ringutan
tasapisi ärkavad
mu mäed ja veed
minu sisemine mets mühab
Ta on püha
nii palju põlispuid
nende seas muid
mida voolida
kuidas nii hoolida
et igal saaks hea
See mu meelelaad – tean
Minu mets
mu põlismaas
mu pühad puud
ja muud
kurjuses kiduvad
viha sees surevad
kadedus kaetab elu
Mets tardub
ja enam ei toida
oled hingetu hingeline
metsata mets
Tühi

Igal hommikul algab elu uuesti. Avame silmad, teeme esimesed sammud, mõtleme oma esimesed mõtted, ütleme esimesed sõnad. Ja tunneme Just sellest hetkest algab päeva loomine – tundest. Milline see on? Väsinud, tüdinenud, murelik, raske või elev, värske, kerge ... Tunne loob meie oleku, mida me kiirgame, mida sõnadeta ja tegudeta tajutakse. Me loome seda ise, me vastutame selle eest. See on meie, ainuüksi meie teha.

Puude varjud tumedana
 ümisevad algust
 idataevas aimata
 võib uue päeva valgust
 Roosakas on tema jume
 armust on ta antud
 algus pole iial tume
 vaid lootuskiirtest kantud
 Südamesse luban ingli
 päevatõusu leegi
 loomises ma olin kohal
 olin selles keegi
 kelle süda
 tundeid tuksus
 ilmailu maale kutsus
 sulle sosistasin ka
 Ole helde
 Õnnista
 Nõnda loodut luuaksegi
 päevast päeva üle
 osaliste südametest
 sõltub päeva süle
 mis seal on
 ja mida pole